

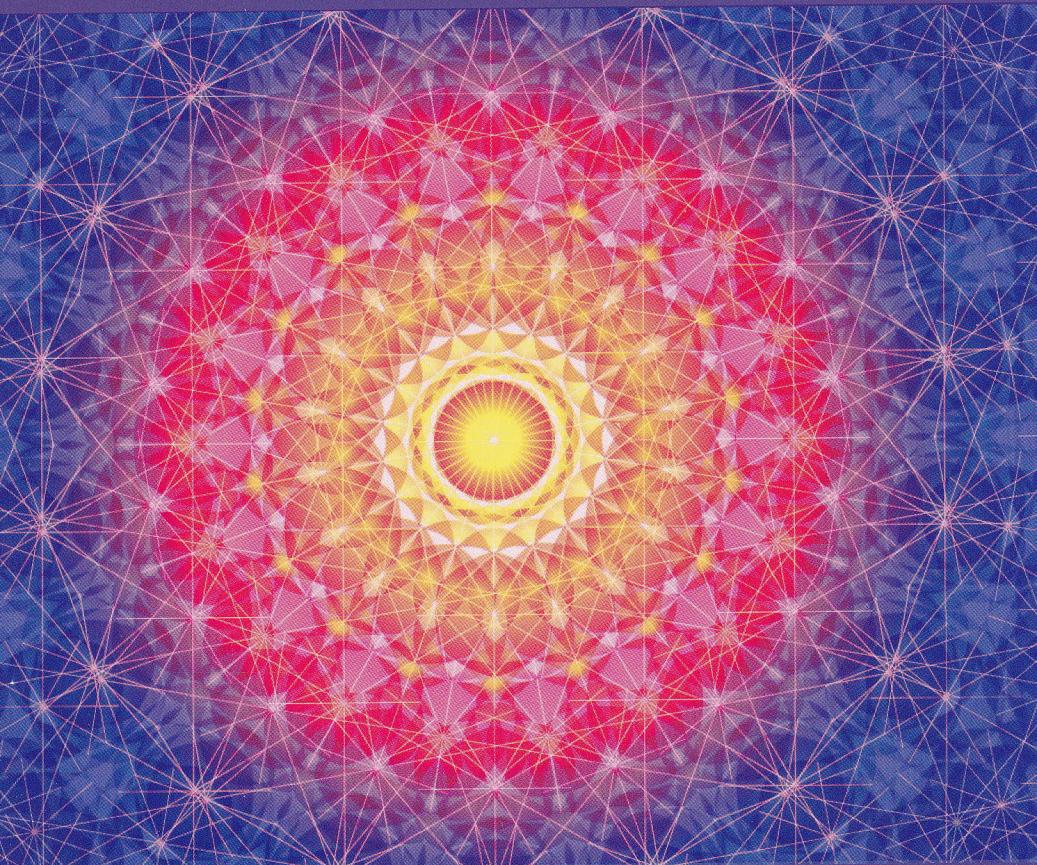
Colectia
Ştiinţă

.RO

HENRI CHRÉTIEN

LUMEA FASCINANTĂ A VIBRAȚIILOR

VOLUMUL 1

Organizarea Lumii create și rolul nebănuit al nucleelor de specie • Materia și viața • Locul planetei Pământ în Univers • Eterul și lumea cea misterioasă a imaginilor • Universul - este oare el aproape tot locuit? • Dovezi ale nemuririi • Radiațiile generale ale corpurilor în spațiu • Tainicele influențe universale.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

HENRI CHRÉTIEN

LUMEA FASCINANTĂ A VIBRAȚIILOR

VOLUMUL 1

CHRÉTIEN, Henri : Lumea fascinantă a vibrațiilor. Editioarele Naționale a României

CHRÉTIEN, Henri : Lumea fascinantă a vibrațiilor. Henri Chrétien ; trad. Ionut Pana

București : Cărțile Păpușă House, 2012.

4 vol.

ISBN 978-600-8245-02-2

Vol. I : - 2012 - ISBN 978-600-8245-12-1

E. Pana, Ionut (trad.)

22

Organizarea Lumii creare și rolul nebunii ai rucioelor de specie • Materia și viață • Locul planetei Pământ în Univers • Eterul și lumea cea misterioasă a imaginilor • Universul - este oare el aproape tot înghiștit și închis în nemuriri • Radiatiile generale ale corpurilor în acord cu legile lor influente universale

„De fiecare dată când vrem să ne întoarcem la cauzele primordiale, trebuie să intrăm în stadiul teologic.”²

Claude Bernard

CAPITOLUL I GENERALITĂȚI ȘI ASPECTE ISTORICE

Respect pentru oameni și cărti

I GENERALITĂȚI

Geneza, cu expresiile sale simbolice, transmise din generație în generație, se arată a fi mereu la fel de justă în învățătura sa despre Creare. Atunci când filosofia și științele au vrut să se îndepărteze de ea în principiu, chiar și numai pentru un moment, aceasta a avut drept rezultat săvârșirea unor greșeli evidente, care, în cele din urmă, în mod paradoxal, au reușit să lumineze mai bine acest subiect, aspect ce nu poate totuși să steargă consecințele lor nefaste.

Geneza a fost, este și va fi mereu lumina călăuzitoare a umanității; iar expresiile sale, chiar dacă simbolice, oferă niște baze, niște principii sigure tuturor celor care fac tot ce le stă în puțință pentru a-i lumina pe semenii lor în privința unor aspecte diverse, precum și acelora care caută să eleveze și să dea o direcție superioară sistemelor de gândire ale oamenilor și ale societăților. În fine, Geneza este liantul intelectual și spiritual dintre oameni și Dumnezeu; ea reduce întotdeauna pe calea cea luminoasă pe filosofii momentan îndepărtați de Ideea primordială, ale căror eforturi, ce au fost corelate cu o eroare pasageră, au returnat o parte din omenire pe niște căi fără ieșire, obscure, care neglijeaază în totalitate existența Spiritului.

În zilele noastre, intelectualii și gânditorii au revenit și revin treptat pe calea ancestrală, pentru a-i regăsi lumina spirituală, cea care i-a călăuzit atât de bine pe strămoșii noștri, permisându-le să descopere în filosofie, în metafizică, în matematică, în astronomie, în mecanică, în fizică, în fiziologie, în electricitate, în biologie, în arhitectură, în pictură și în toate domeniile mari Legi din care au izvorât cunoștințele generale pe care le avem în prezent, și care au permis să

² Referire la *Legea celor trei stadii*, un concept enunțat de Auguste Comte, conform căruia orice aspect al cunoașterii umane trece prin trei stadii teoretice succesive: teologic, metafizic și pozitivist (n.t.).

se construiesc material și intelectual, pe baze sigure, toate lucrurile și lucrările de care beneficiem astăzi.

Aceasta este calea pe care ne străduim să o urmăm pentru a deveni, prin deducție, prin inducție și observație, aceste curente de gândire care pleacă de la sursă și se întorc la sursă, precum și anumite aspecte oarecum noi, sau mai clare, referitoare la tot ceea ce există, în general.

În sinteză, putem constata mereu, aplecându-ne asupra legilor care există deja, și comparându-le între ele, că toate obiectele care există în Univers dăinuiesc și sunt unite prin forțe ce au fost mai mult sau mai puțin cunoscute de-a lungul secolelor, dar care, cu toate acestea, nu au fost mai puțin reale sau mai puțin manifeste la începutul Lumii.

Tot ceea ce există în Univers, de la astrul cel mai îndepărtat la cel mai mic dintre atomi, radiază și emite în jurul său raze, curenti care nu se deplasează în linie dreaptă, ci sub forma unor unde desfășurate în jurul unui ax sau al unei drepte mai mult sau mai puțin imaginare. Și, cum toate corpurile simple și toate corpurile compuse sunt diferite între ele, toate au o lungime de undă particulară, specifică, ce le permite să interacționeze fără să amestece între ele, în acest mediu pe care îl vom numi aici, într-un limbaj mai degrabă fizic și chimic decât real, eter.

Lumea undelor – începând cu atomii și sfârșind cu astrele – ce impregnează toate corpurile existente, este principala temă pe care o vom aborda în cadrul acestor lucrări, fără a avea totuși pretenția că oferim o analiză exhaustivă; vom oferi o vizuire generală sintetică asupra efectelor pe care undele le au atunci când interacționează între ele sau atunci când acționează asupra corpurilor organizate în atomi, în molecule sau în celule.

ERORI FILOSOFICE ȘI ȘTIINȚIFICE – CAUZE – EFECTE GENERALE

Chiar dacă secolul trecut și cel actual ne-au adus, pe de o parte, mijloace de investigație mereu mai puternice (bazate nu pe datele civilizației actuale, ci pe descoperirile din trecut, după cum se poate vedea pretutindeni), instrumente de măsură a undelor, instrumente de transmisie a undelor luminoase, electrice, radioelectrice, fotoelectrice, cromoelectrice, termoelectrice, electrochimice, aceste secole nu au urmat o cale ascendentă spre descoperirea Adevărului Ultim, care este cauza reală a acestor descoperiri, ci adeseori au deviat, opunându-i-se, în unele momente, chiar oficial.

Acstea erori, care s-au propagat nestânjenite de-a lungul secolelor, se datorează în mod evident dualității, contradicției, inconsecvenței, orgoliului – toate acestea fiind aspecte intrinsece naturii umane pervertite.

Nu numai în idei, ci și în fapte, oamenii au ajuns să aplice termenul de Univers Pământului, care nu este decât un fragment, o componentă infinitezimală a acestuia; s-a încercat să se limiteze orizonturile umane. Idealul uman, la suprafața Pământului, care trebuia să conțină tot ceea ce există, tot ceea ce trăiește, tot ceea ce a fost creat, extazul dumnezeiesc, totul! Fixând Pământul drept obiectiv final, oamenii au încercat să reducă, să mărginească cu bună știință propriile lor gânduri și idei, au confundat totul cu Pământul, considerându-se față de acesta Ființa Superioară, Maestrul, Scopul ultim, finalitatea unei serii de transformări ce a pornit de la atomi și a continuat cu organismele unicelulare, iar apoi, printr-o înlănțuire de contorsiuni, de mișcări haotice (sau decise de către forțe exterioare necunoscute), a ajuns la celulele animale, la maimuță (poate uistiti, poate gorilă, cine știe!) și, în final, la stadiul de Om, care, după părerea lor, ar trebui să continue să evolueze până când va deveni o ființă perfectă. Astfel, în decursul ultimului secol, omul în general, rătăcit, dezaxat, limitat în gândurile și în viziunile sale, a atins maximul său de infatuare și orgoliu; rezumând gândirea epocii, anumiți autori au mers până la afirma, în entuziasta lor eroare, că „Omul este pe cale să devină zeu”. Dar vai! Să privim care era starea deplorabilă în care se afla societatea occidentală la vremea aceea...

După ce au cucerit, printre altele, în fizică, această „oroare de vid”, ce a fost înlocuită de legile atracției universale, gravitației, electromagnetismului etc., oamenii, cu contradicțiile lor înăscute, au încercat să suprime ceea ce este dincolo de Lumea Fizică, și să recreeze un neant, un vid imaterial în spiritul lor, după ce îl suprimaseră în fizică. Încă o dată, vai! Putem vedea toate consecințele și efectele acestor greșeli, din punct de vedere individual, familial, moral, social, național, internațional. Omul, coborându-se până la stadiul de animal, și-a înmulțit în mod voluntar cusururile și patimile, până într-atât încât a ajuns să fie uneori mai rău ca animalele. Mulți au pierdut noțiunea de bine și de rău, de onoare, de plăcere sănătoasă și naturală, de fericire elevată și durabilă, iar încrederea reciprocă și în sine însuși a dispărut în mare măsură; pentru unii, cuvintele și înțelegerile scrise între oameni, între societăți și între națiuni nu mai au nicio valoare. Pretutindeni, în toate

țările, se poate constata existența unei nemulțumiri generale; nu se mai aud decât acuzații, injurii și plângeri, se vorbește mereu despre drepturi și niciodată despre îndatoriri etc.

Acesta este bilanțul a două secole de eroare. Aici ne-au condus cei care erau ori s-au crezut destinați să lumineze oamenii și să-i călăuzească pe o cale nouă, cu idei noi, mai avansate (ziceau ei), dezvoltate prin teorii filosofice care, plecând de la o premisă greșită, și-au dovedit într-un mod evident falsitatea prin însăși aplicarea lor practică; acestea au fost promovate de o literatură aservită, o literatură mai degrabă irealistă decât realistă (cum își spune ea), îndepărțând progresiv masele de adevăr și de bucuriile naturale, sănătoase, normale. Din aceste teorii elucubrante, după cum se știe, nu au rezultat decât catastrofe și multă suferință.

Ah, nu, omul nu a devenit zeu, căci dimpotrivă, eroarea seculară, orgoliul, lăcomia unor indivizi, societăți sau națiuni, diferitele aspecte nefaste ce au fost mai mult sau mai puțin dezvoltate prin intermediul unor teorii și școli corespondente, nu au făcut din Pământ un paradis, ci un osuar mai vast, mai întins și adesea presărat cu caverne pline de tâlhari dezbinăți între ei asemenea păsărilor de pradă.

Mulți dintre acești falși păstori, nelipsiți totuși de inteligență și de un anume simț moral și spiritual, după ce au gustat din bucuria deșartă de a se vedea publicați, văzând rezultatele, efectele greșelilor lor ce s-au amplificat timp de o generație sau două, și-au retractat teoriile înainte de a muri. Din acea Lume de Dincolo, care există cu siguranță, ei au putut desigur să constate greșeala pe care au comis-o față deumanitate, lăsând să le cadă din mâini Făclia Luminii, ce a dăinuit de la o generație la alta și, mai mult decât atât, răspândind idei false – din nesăbuință, din atașament față de propria imagine, din lăcomie și, prea adesea, din vanitate, din dorința de a ieși în evidență măcar pentru o clipă. Ei își vor fi dat seama puțin cam Tânziu de răul pe care ni l-au făcut, prin gândurile, cuvintele și scrierile lor.

Puțini sunt cei rămași după ei, care, fiind impregnați de aceste doctrine și ajungând la crepuscului vietii, se simt împăcați, căci știința secolului al XIX-lea a neglijat complet spiritul; ei au putut de asemenea să-și dea seama, în urma descoperirilor care au revelat existența unei Cauze primordiale, că știința nu poate fi separată de credință, ci dimpotrivă, ea iluminează, dezvoltă, înfrumusețează și întărește credința.

Acesta este motivul pentru care asistăm acum la această sublimă reîntoarcere către adevăr a marii majorități a celor care cugetă,

cercetează, conduc sau creează în deplină libertate, nepăsători față de gura lumii, de care se tem atât de mult cei slabii, cei văguți sau cei năpăstuiți.

În ceea ce ne privește, dorim să ne aducem modestă contribuție, prin toate lucrările noastre, inclusiv prin cea de față, sub diverse aspecte teoretice și practice, la această renaștere intelectuală și spirituală. Vrem, de altfel, să facem aceasta prin toate cuvintele și scrierile noastre, inclusiv cele tehnice, cu o energie susținută, cu o voință care, sperăm, nu va slăbi niciodată. Toți cei care cugetăm și scriem trebuie să facem aceasta, oricare ar fi profesia noastră, oricare ar fi importanța rolului nostru; trebuie să acționăm astfel atât în străinătate, dar mai ales în propria noastră țară. Este necesar să ne aducem cu toții partea noastră de energie și de lumină la realizarea acestui proiect; eficiența acestui demers depinde de fiecare dintre noi, de concentrarea eforturilor noastre într-o singură direcție. Ca rezultat, nu numai că generația noastră se va ridica, dar vom putea asista, în numai câțiva ani, la o magnifică renaștere franceză și, în consecință, și internațională, la o reală bunăstare materială și spirituală, în locul acestui „Paradis pierdut” plin de utopiști, de revoltăți sau de oameni al căror spirit este mult prea secătuit de formule găunoase, de o tehnică monotonă, abrutizantă, plăcitoare, fără contrast, lipsită de viață – în sensul spiritual al cuvântului – și de frumusețe.

Omul, ce a devenit o *sui generis* mașină în cursul acestei orientări spre o viață tristă și monotonă, neurastenic și incapabil să desăvârșească ceea ce atinge, cum o făcea altădată, adus la incapacitatea de a-și impregna personalitatea, spiritul și inteligența într-o operă sau într-o lucrare proprie, îngropat într-o lume materială, artificială și standardizată, și-a pierdut orice urmă de încredere în el însuși, în viitorul lui, și chiar și într-o viață mai bună. Da, poate că și aceasta este o etapă a evoluției umane, însă, chiar și utilizând mașina, instrument uniform prin excelență, este posibil ca omul să-și amintească de personalitatea sa superioară, această trăsătură care-i oferă bucuria de a trăi și de a se exprima prin acțiune individuală și disciplinată, precum și dorința, necesitatea de a se reflecta etern în tot și în toate.

Reforma ce se preconizează a se declanșa în curând, de prefacere socială, economică și tehnică, va permite fiecărui să se afirme, să-și pună amprenta întocmai ca altădată (dar cu un randament și mai mare) pe ceea ce face. Ea va aduce calitatea înaintea cantității, însă pentru aceasta este mai întâi necesară realizarea unei reforme a con-

științelor; calitățile și înzestrările care au fost marginalizate trebuie să fie reabilitate, iar oamenii trebuie să-și recapete încrederea, să-și eleveze năzuințele și să-și amplifice credința. Astfel va fi posibil ca în toate domeniile – mecanică, arhitectură, pictură, muzică, arte și științe diverse – artiștii de talent, savanții, inginerii, artizanii etc., să nu mai fie niște declasați, niște decăzuți, niște nefericiți, niște cerșetori, ci oameni în toată puterea cuvântului. Ei își vor pune ca și altădată amprenta asupra operelor lor atât în formă, cât și în conținut, vor fi mulțumiți de realizările lor, vor fi mereu mai plini de aspirație pentru a crea opere din ce în ce mai mărețe și mai frumoase. Ei vor trăi plini de bucurie, având la dispoziție mijloacele necesare unei existențe normale, firești, și vor avea o viață în care munca și tendințele tot mai mari către meditație și introspecție le vor aduce o stare de împlinire incomparabil mai mare.

Da, o repetăm din nou în încheierea acestor considerații, oamenii trebuie să repună spiritul înaintea materiei; virtutea și calitatea înaintea cantității; onestitatea și integritatea înaintea cifrei de afaceri; frumusețea, valoarea individuală și amprenta personală (ce reprezintă o energie naturală acumulată) înaintea formei standardizate; expresivitatea umană înainte și mai presus de uniformitatea mașinii.

Trebuie să fie apreciate și susținute calitățile și virtuțile, în loc să fie batjocorite; trebuie apreciată și susținută viața familială și munca în familie, în această celulă socială și economică, în loc ca ea să fie debilită; trebuie întărite, dezvoltate patria și religia, în loc să fie subordinate. Câmpul de acțiune este vast, el se întinde chiar și din punct de vedere fizic dincolo de limitele Pământului, după cum vom vedea pe parcursul acestor lucrări; mijloacele pe care le avem la dispoziție sunt puternice și numeroase, nu mai lipsește decât un pic de încredere, de solidaritate, de curaj și de adeziune generalizată.

Încheiem aici, după o prefată pe care am considerat-o necesară, această incursiune într-un domeniu care a produs atât de mult rău, și care, sperăm, se va transforma radical în bine, pentru a sluji, în cele din urmă, unei cauze superioare, armonioase și dumnezeiesc integrate.

II O SINTEZĂ ISTORICĂ

În vremurile de altădată, oamenii se considerau, pe ei însiși și mediul pe care l-au creat, nu într-un raport absolut și „oficial” cu Pământul, ci în raport cu Dumnezeu și cu Opera Sa evidentă: Universul. În loc să-și coboare mereu privirea cu tristețe, cu asprime sau cu teamă spre Pământ, ei, dimpotrivă, o ridicau spre ceruri fie din obișnuință, fie din nevoie de a cerceta atât fenomene fizice, cât și, cel puțin în aceeași măsură, aspecte care să le împlinească nevoile spirituale. Poate că, într-adevăr, ei nu știau să prezică cu exactitate viitorul, dar cu siguranță știau să descrie drumul astrilor pe cer, precum și influențele lor asupra Pământului, a planetelor, a animalelor și a oamenilor.

Ei știau la fel de bine ca noi și uneori chiar mai bine, cu mai mare precizie, să-și orienteze observatoarele sau să-și stabilească reperele astronomice.

Ei știau mai bine ca noi să citească orele pe cer...

Ei cunoșteau mai bine ca noi efectele specifice și dinamice care sunt generate de mișcarea sau de trecerea astrilor, precum și de radiațiile subtile care provin de la ele, efecte ce sunt negate, chiar și în ziua de azi, de oamenii de știință așa-zis respectabili. Și, mai trebuie să ținem cont de faptul că numai o parte din cunoștințele lor a ajuns până la noi, prin intermediul tradiției sau prin descifrarea hieroglyphelor și a textelor antice.

Desigur că ne referim aici la efectele naturale ale planetelor și stelelor asupra Pământului, asupra atmosferei sale, asupra tuturor corpuriilor, și nu de influențele sugerate de fetișiștii și magicienii mai mult sau mai puțin negri de altădată, care au avut în anumite epoci o orientare cu totul diferită, lăsându-se mult prea adesea călăuziți de o lume tenebroasă, despre care putem spune că se află chiar la antipodul Adevărului dumnezeiesc.

În concluzie, anticii cunoșteau deja parțial influențele corpurielor cerești, ale radiației lor și, fără nicio îndoială, cunoșteau și existența atât a undelor benefice, cât și a celor malefice. Ei au dat acestor unde nume diverse, cum ar fi acelea de fluide sau sufluri.

ȘCOALA LUI DESCARTES - ȘCOALA LUI NEWTON

ȘCOALA CONTEMPORANĂ - ȘCOALA MODERNĂ

Dacă trecem în revistă cu rapiditate secolele, începând cu Antichitatea grecească și romană până la o epocă mai apropiată de zile-

le noastre, putem constata că o parte din această cunoaștere a ajuns până la noi prin intermediul civilizațiilor mediteraneene, iar în cadrul universităților și diverselor școli prin intermediul unor profesori și studenți străini, precum și al unor fragmente de manuscrise salvate de la distrugere. Aceste idei, ce sunt mai mult sau mai puțin înrădăcinat în noi, în cultura noastră, nu au dispărut niciodată complet, căci ele au fost confirmate din nou și din nou de experiență și, fără îndoială, ele nu sunt străine de descoperirile noastre astronomice ori metafizice.

Medicina și farmaceutica până la Lavoisier, cu alte cuvinte până la transformarea și organizarea alchimiei în chimia actuală (minerală și organică), se foloseau mult în tratamentele lor de informațiile și de corespondențele astrologice, de tipurile de temperament, plecând mereu de la formele, masele și aspectele exterioare ale lucrurilor, precum și de la calitatea lor – un aspect care nu era niciodată scăpat din vedere. Cu alte cuvinte, ele foloseau ceea ce numim *Legea corespondențelor oculte*.

În capitolele care urmează, vom prezenta într-un limbaj științific aceste influențe și efecte sub aspecte dintre cele mai variate, împreună cu unele metode de acordare între corpuri, metode ce pot fi sintetizate prin cuvintele: sintonizare și rezonanță.

În ciuda divergențelor lor, două mari școli, cea a lui Descartes și cea a lui Newton, au fost chemate să clarifice această problemă sau, mai precis spus, această știință a ceea ce astăzi numim electromagnetism.

Descartes și școala sa, în care fi regăsim pe Roberval, Etienne Pascal, Blondel, Huygens și alții, credeau în existența exclusivă a lumii finite a materiei, a cărei unitate este păstrată prin intermediul unor turboane.

Dimpotrivă, Newton și școala sa, în care fi regăsim pe Fermat, pe Gassendi, arhiepiscop de Lyon, pe Părintele Sebastian și alții, toți fizicieni, credeau în existența unei lumi oculte, intermateriale, ascunse încă ochilor noștri din punct de vedere intelectual și instrumental, pentru că suntem limitați la a nu vedea decât în anumite dimensiuni.

Or, după o serie de contribuții aduse de precursorii acestor școli și după o luptă ardentă între ele, luptă care a antrenat savanți și opinia publică a epocii, Newton și școala lui au ieșit învingători, fapt ce a avut drept consecințe directe și indirekte numeroasele descoperiri pe care le cunoaștem astăzi, descoperiri bazate pe magnetismul corpuriilor, pe electricitate, pe lumină – toate fiind aspecte ce au fost dezvoltate de mecanica generală.